

(Данас 27. 8.2010)

Као да је мене слушао!? Ко? Коштуница!

Демократска странка Србије никада ближа није била великом „камбеку“ и шанси да опет постане релевантна.

Али, и никад ближа опасности, одустане ли од најновијег (назовимо га било каквим, и најпогрднијим, именом) курса - да потпуно потоне у бари препуној крокодила.

Коштуница, који је, из монашке келије, једном једином шетњом од Браће Југовића до Чика Љубине, успео да се изнова наметне за тему дана - врло брзо ће и дефинитивно да буде политички пуковник или покојник. Треће му нема. Хоће га карта. Ни крив, ни дужан, вечни лидер ДСС-а, само једним јавним појављивањем успео је да, против себе, уједини најјачу странку власти и, хајде де, водећу партију опозиције (иако сам, до пре неки дан, у неку опозицију рачунао само Либерално-демократску партију и Српску радикалну странку), што ће му, ако има имало политичке прагматичности, за почетак, удвостручити подршку бирача.

Коштуница је поново на ономе на чему је био, пре него је, поткрај лета 2000, инаугурисан у тајног адута ДОС-а. Дакле, „Ни Бели двор, ни Бела кућа“. „Ни Дедиње ни Вашингтон“. „Ни Милошевић, ни Клинтон“. У чему најбоље плива. Нисам сигуран да је баш то хтео, али истерао је на чистац напредњаке. Који су се заплели као пиле у кучине - шта има или нема алтернативу: Европска унија, Косово, Србија, Русија... - толико да ни њима самима, бојим се, више ништа није јасно.

За ово друго, мислим да му је баш и био циљ. Јавно је провалио снове и намене Демократске странке у погледу састава владајуће коалиције после наредних избора. У

којој ће, очито, ако је по вољи Крунске и њених ментора, да буде места за напредњаке, а самим тиме неће за ЛДП, неће за радикале, неће за ДСС.

Депутација ЕУ у Београду поручила је Николићу (а нико релевантан није то озбиљно нијекао) да сме да сарађује са свима осим са Коштуницом и Шешељем. Тј. само не сме с онима без којих, иначе, ни у најфантастичнијој математици, никада неће доћи на власт. Да би коначно „материјализовао“ своју неспорну политичку снагу, остаје му једино дубл - њему, вечитом добитнику у првом и губитнику у другом полувремену, са „зихер“ победником у свим досадашњим „продужецима“, Борисом Тадићем.

Замислите ситуацију (непристојно би било да помињемо Берлин, Лондон или Париз) да наш амбасадор у БиХ Грујица Спасовић, мало-мало, па зовне „на рапорт“ Силајџића, Тихића, Комшића, Додика, Човића, Радмановића, Шпирића, Алкалаја и остале. Или, да ли бисте ми поверовали када бих тврдио како је бивши велепосланик Србије у Загребу Цветићанин постројавао Месића, Санадера, Косорову и ине, сугеришући им с ким смеју, а с ким не смеју да се друже? Помислили бисте, наравно, да сам одлепио. Овде је, међутим, беспризорно додворавање највиших политичких дужносника страним дипломатским бирократама, нормална, чак и пожељна комуникација, но изгледа и српски усуд. Ових дана, из „Мемоара краљице Наталије“, сазнајем да се сва српска политика седамдесетих и осамдесетих година 19. века, заправо, исцрпљивала на раздаљини од аустроугарске до руске амбасаде у Београду, где су „по мишљење“ ишли сви, од краља Милана до његових генерала, министара, позиционара и опозиционара.

Као да, Боже ми опрости, на изборима у Србији гласају Американци, Немци или Британци. Личи на ову ситуацију у којој се наша самозвана „роевропска елита“ уби од шлихтања Ивици Дачићу. Помислите како би то било смешно кад би Дачић стварно и поверовао да ће, на следећим изборима, њега и социјалисте заокружити ови што га данас толико хвале - рецимо, Колунџија, Триванка, Чанак, Вук Драшковић, Пастор, председник лично?

Телекому Србије, мислим Србима на Косову, искључени телефони. Али, гледамо на „Фарми“, људи живе и без струје и без воде и без хронометра; шта нас брига, долази нам Хилари да нас још једном, опхрвана универзалном бригом за будућност човечанства, опомене да нема збора ни разговора о статусу Косова.

У тексту „Последњи воз Војислава Коштунице“, („Данас“, 26.1.2010), скромно признајем

Ко сме да нас погледа у очи?

Пише: Цвијетин Миливојевић
понедељак, 27 септембар 2010 20:53

да сам погрешио у једном: да, реч је о задњем влаку који клопара „брзим пругама Србије“, али је Коштуница успео да продужи рок важности своје карте.

Ако су данас у Србији све политичке снаге - осим обезглављених радикала који живе од наде да ће се Шешељ вратити - за ЕУ „по сваку цену“, зар није логично питање: коме ће отићи гласови оних који „сумњају, дакле постоје“? „Троми медвед“ је напредњаке који, из дана у дан, препевавају сами себе - топузином погодио баш у Ахилову пету. Од Мале Госпојине наовамо, питање свих питања у Србији десно од центра је: У чему је данас разлика у ставовима о будућности државе и нације између Тадића и Николића? Јерес је, можда, али рећи ћу: Не, нема разлике! Када је већ тако, увек је у предности онај који је већ власт. А од напредњака преливаће се Коштуници.